

i hvilken Grad en saadan Lov som den foreliggende skal virke tilbage paa Fortiden. Dstet, eller Rancellisfrivelsen, siger, at Rancelliet er enigt med det kongelige Rentekammer om, at der kunde andrages paa en Lov, der erklærede, at i alle Tilfælde, hvor Lovene gjøre Forskjel paa Bøndergaard og Bønderhuse med Hensyn til Rettigheder og Pligter, og navnlig med Hensyn til den forskjellige Maade, hvorpaa en Jorddrot kan disponere over begge Slags Eiendomme, skal det Sted, der har 1 Tønde Hartkorn eller derover, betragtes som Gaard, og det, der har mindre Hartkorn, som Hus, dog at derved ikke de Kontrakter røffes, som ere indgaaede om Steder, der have et Tillæg af 1 Tønde Hartkorn eller derover, naar disse hidtil have været behandlede som Huse, og Kontrakterne under dette Synspunkt intet Ulovligt indeholde. Der tror jeg, at Dstet har givet den sin fulde Fortolkning af, hvad han har udtalt som Theori i sin Haandbog. Naar altsaa det ærede kongevalgte Medlem, tvivls Tvægen, har troet at være en Lynceus, saa tror jeg dog, han har set feil. Men, som sagt, jeg beklager, at hans Uttringer, der vare af en ren tilbagefluende Karakter, ikke kunne have nogen Betydning for Fremtiden. Hvor ganske anderledes vilde det ærede kongevalgte Medlem ikke have staaet, hvis han havde opfyldt sit Løfte fra ifjor om ikke at indlade sig paa disse usle Smaaforandringer, sigtende til at ordne Godsforholdene, men derimod at komme med en stor Fæsteflæsningslov! Mon ikke det ærede kongevalgte Medlem maatte i Mellemtiden trods godt Veir og trods Tvæge dog har opdaget, at det er lettere at binde Vinger paa sig end at flyve?

Fischer: Den første Del af den ærede Ordførers Bemærkninger kan ikke foranledige mig til at vende tilbage til det Spørgsmaal, jeg har tilladt mig at reise. Jeg beder ærede Medlemmer efterse mit Foredrag, at sammenligne det med, hvad Dstet har sagt, og De ville finde, at jeg har Ret. Jeg har kun begjæret Dstet for at berigtige en Feiltagelse hos den ærede Ordfører. Han yttrede nemlig, at jeg ifjor havde sagt, at jeg i Nar vilde

komme med et stort Forslag. Det er fuldstændig urigtigt, det har jeg aldeles ikke sagt. Jeg har derimod sagt, at jeg ikke vilde indlade mig paa den hele lange Række af smaa Lovforslag, der ere til Pine for alle Parter og komme frem det ene efter det andet, og at jeg ikke vilde stemme for nogen anden Lov end en saadan, der giver Udsigt til en endelig Afgjørelse af dette langvarige og meget omdebatterede Spørgsmaal. Men at jeg vilde forelægge et Lovforslag om Fæsteflæsnets Ordning i denne Samling, har jeg aldrig lovet, det er en Feiltagelse af den ærede Ordfører.

Ordføreren: Jeg tror ikke, at have sagt, at den ærede kongevalgte Landsthingsmand havde lovet, at komme i Nar med noget Fæsteflæsningsforslag, men vi vide, at han lovede det ifjor, og vi vide, at han kom med det. Det er det, jeg praaberaabte mig, naar jeg sagde, at den ærede Landsthingsmand maatte i Mellemtiden have gjort den Erfaring, at man kan, naar man ikke kjender meget nøie til Landets Lovgivning og Landets Landbolovgivning, let paatage sig en Opgave, man ikke magter.

Fischer: Jeg tror nu, at ogsaa De, der tro, at kjende meget nøie til Landets Landbolovgivning, have vist, at de hyppig gaa forfert i Byen, og at de, naar de tro, at svinge sig allerhøiest opad, finde, at Vingerne briste, og at de dulle under Vandet.

Strup: Det er blevet udtalt af den ærede Landsthingsmand for 1ste Kred (Madvag) og gjentaget af den ærede Ordfører, at man ved at vedtage det af mig i Forening med flere ærede Medlemmer stillede Endringsforslag vilde berøve § 4 Nr. 1 enhver Betydning. Det er endogsaa blevet udtalt, at § 1, 2det Stykke, vilde tabe sin Betydning. Begge Paastande ere fuldstændig urigtige. Den høitærede Minister har allerede noksom angivet, at § 1 er Omdelingsparagrafen, og at 2det Stykke af § 1 i sin Definition paa Gaard utrykkelig siger, at med Hensyn til Omdeling skal det betragtes som Gaard. Hvad den anden Paastand angaar, som blev fremført af